

*Το Πάνω Καρυώτι στη δεκαετία του 1950
Φωτ. (1) Αρχείο Κωνσταντίνου Γεωργίου Τάγια*

Α΄. Καρυωτίτικα Μολογήματα

Τα καρυωτίτικα Μολογήματα είναι το όνομα ανέκδοτης συλλογής του Καρυωτίτη συνταξιούχου μαθηματικού της Μ.Ε. Ιωάννη Γεωργίου Σταύρου. Στη συλλογή αυτή συμπεριλαμβάνονται πραγματικά γεγονότα, από την καθημερινή ζωή των κατοίκων του Καρυωτιού, όπως τις αρρώστιες, τους γάμους, τα γλέντια, το πανηγύρι, το σχολείο, τα γίδια κ.λ.π.. Τα γεγονότα αυτά τα μολόγαγαν κυρίως παλιότερα οι Καρυωτίτες

στις καθημερινές τους συζητήσεις και αφορούσαν χωριανούς τους, ζώντες ή μη.

Παρακάτω παρατίθεται ένα μέρος από τη συλλογή αυτή, με σκοπό να πληροφορήσει τους νεώτερους Καρυωτίτες για την ζωή των προγόνων τους στις δεκαετίες του 20^{ου} αιώνα, και όχι να θίξουν ή να προκαλέσουν τη μνήμη τους .

Μολόγα Γιάννη

Μολόγα Γιάννη τα παλιά,
που μοιάζουν με « Λουλούδια »,
για να τ' ακούσουν οι παλιοί
και πουν παλιά τραγούδια.

Τραγούδια που σηκώνουνε
και τους νεκρούς ακόμα
κι ας έγιναν από καιρό
χώμα στης γης το χώμα.

Γιάννη, μολόγα τα παλιά,
για να τ' ακούν οι νέοι,
και να ρωτούν για τους παλιούς,
για τα παλιά τους γένη.

1. Το γάλα ρίχνουν στο νερό και όχι το νερό στο γάλα

Ο Νικόλας ..., καλός κτίστης, μαζί με άλλους μαστόρους έκτιζε σπίτι σε γειτονικό χωριό. Η Ελένη του Φώτο Πάκου, νοικοκυρά του σπιτιού, στο κολατσιό τους πρόσφερε και γάλα.

Κάποια μέρα ο Νικόλας λέει στην Ελένη :

- Ελένη, στο γάλα μη ρίχνεις νερό. Έχω κι εγώ πρόβατα και το καταλαβαίνω.

Το άλλο πρωινό, η Ελένη, αφού άναψε φωτιά, κι έβαλε πάνω στην πυροστιά τον τέντζερη (κατσαρόλα) με όχι λίγο νερό, φώναζε το Νικόλα :

- Νικόλα, το παιδί με τη μπινιότα έρχεται. Έλα να δεις, αν ρίχνω στο γάλα νερό;

Κι αμέσως, μπροστά του άρπαξε την μπινιότα και γέμισε τον τέντζερη με γάλα.

Κι ο Νικόλας, αφού ήπια « το ανέρωτο γάλα » και το συζήτησε και με τους άλλους μαστόρους, είπε στην Ελένη.

- Ελένη, αυτό είναι γάλα. Γάλα χωρίς νερό.

Η ιστορία αυτή, αφού γρήγορα διαδόθηκε στη περιοχή, καθιερώθηκε ως παροιμία :

« Το γάλα ρίχνουν στο νερό και όχι το νερό στο γάλα ».

2. Η κερασιά

Στο Πάνω Καρυώτι στη δεκαετία του 1950 υπήρχε σε όλο το χωριό μόνο μια κερασιά. Η κερασιά αυτή ήταν στον μπαζέ του Νικόλα Π. Έκανε νόστιμα, μεγάλα κόκκινα κεράσια, που τα έλεγαν **Πετροκέρασα**. Επειδή όμως τα παιδιά τα έκλεβαν, η Νικόλαινα, αντί να πάει στον αγροφύλακα, για καλύτερο αποτέλεσμα, πήγε στο δάσκαλο του χωριού :

- Δάσκαλε, τού είπε. Οι μαθητές σου μού κλέβουν τα κεράσια. Κι ο δάσκαλος, αμέσως, σαν αστυνομικός, έκανε σε καθημερινή βάση « ανακρίσεις » για να εντοπίσει « τους δράστες ». Και στις « ανακρίσεις » αυτές, η Κούλα του Κώστα Γιωργάκη, τού απάντησε :

- Κύριε, κύριε, χτες στο νηβόρο της κακω – Ρίκω (κάκω : θεία) βρέθηκαν κουκούτσια από κεράσια...

3. Δημοπρασία για τις δυο γκορτσιές (άγριες αχλαδιές).

Στο Πάνω Καρυώτι υπήρχαν δυο γκορτσιές. Οι γκορτσιές αυτές ανήκαν στην εκκλησία, η Επιτροπή της οποίας κάθε χρόνο τις έβγαζε στη δημοπρασία¹. Μια χρονιά τις « βάρωσε » και τις πήρε εκατόν πενήντα (150) δραχμές, ο **Κώστας Νικ. Κοντός**, που εργαζόταν στα ανθρακωρυχεία του Βελγίου. Τα γκόρτσα, που έμασε η οικογένειά του ήταν δυο (2) τσουβάλια, εκατό (100) περίπου κιλά, και τα έβαλε στο σπίτι, για να τρώνε το χειμώνα τα παιδιά του.

Όταν ο **Κωστα - Κοντός** ήρθε με άδεια στο χωριό, ένας χωριανός του τον ρώτησε :

- Είχες πολλά λεφτά Κώστα και έδωσες για τις δυο γκορτσιές εκατόν πενήντα (150) δραχμές;

- Τις εκατόν πενήντα (150) δραχμές δεν τις έδωσα για τα γκόρτσα που έκαναν οι δυο γκορτσιές. Τις έδωσα για την Εκκλησία, τού απάντησε ο Κώστας.

4. Η Τσιέβω (Παρασκευή)

Η Τσιέβω, σύζυγος του Γκέλη Κοκκίνη, που εκτέλεσαν οι Ιταλοί το Μάη του 1942 στην Παραμυθιά, όταν ήταν κοπέλα, ήρθε ο σπίτι μας, όπου αρρώστησε από φυματίωση. Για να μην κωλύσουν και άλλοι, ο πατέρας

¹. **δημοπρασία** : Ο Βαγγέλης Ευθυμίου Πατσούρας : Στο Πάνω Καρυώτι η Εκκλησία έβγαζε στη δημοπρασία και 5 ή 6 ρίζες ελιές. Οι ελιές αυτές βρίσκονταν στην Κοκκινόγραβα, στον Κίσσαρα και στο Λιβάδι.

μου, ο Γιωργο – Κώστας, έφτιαξε μια καλύβα πιο πάνω από το σπίτι μας (στο Πάνω Καρυώτι) και, αφού την έβαλε μέσα, απαγόρευσε οποιονδήποτε να την επισκεφτεί. Η αδερφή της η Φώτω, η μάνα μου δηλαδή, κρυφά της πήγαινε φαγητό, νερό και της έκανε και άμπουρα. Μετά από λίγο καιρό η Τσιέβω έγινε καλά. Ήρθε στο σπίτι μας, όπου και έγνεθε τη ρόκα. Όταν την είδε ο πατέρας μου, έμεινε έκπληκτος για το πώς έγινε καλά, επειδή τόσοι άλλοι που είχαν την ίδια αρρώστια είχαν πεθάνει.

5. Η κοπέλα της Τσιέβως (ό.α.)

Μετά την εκτέλεση του Γκέλη Κοκκίνη, η Τσιέβω, η γυναίκα του, παντρεύτηκε στο Φανάρι. Εκεί απόκτησε μια κόρη, η οποία έπασχε από κοιλιακά. Ερχόμενη για το Καρυώτι, στο δρόμο συνάντησε έναν πρακτικό γιατρό, ο οποίος, σχετικά με την αρρώστια της κόρης της, τής συνέστησε, να μην της δίνει να πιει νερό.

Όταν ήρθε στο σπίτι μας η Τσιέβω με την κόρη της, μάς είπε ότι δεν πρέπει να τής δίνουμε νερό. Κι η κοπέλα, αν και ήταν μικρή, φασκιομένη και άρρωστη, σαν έβλεπε το χαλκό με το νερό, σήκωνε το κεφάλι και ήθελε να πιει.

Μετά από λίγο διάστημα η κοπέλα της Τσιέβως πέθανε, χωρίς να διαπιστωθεί ο ακριβής λόγος του θανάτου της. Ήταν η ασθένειά της, ή η αφυδάτωση;

6. Ο Τσίλης

Ο Τσίλης ήταν της ίδια με εμένα ηλικίας. Όταν κατοικούσε στο Πάνω Καρυώτι, μια μέρα του καλοκαιριού πήγαμε στον Κωκυτό, για να κάνουμε μπάνιο. Τότε ο Κωκυτός είχε πολύ νερό με ψάρια. Εκεί που κάναμε μπάνιο, ήρθαν από το κάτω μέρος του ποταμού μερικά παιδιά από το Ραχούλι. Από το πρωί βρίσκονταν μέσα στο ποτάμι και είχαν πιάσει ένα καλάθι ψάρια.

- Τι έχετε στο καλάθι; τα ρώτησε ο Τσίλης.

- Ψάρια, του απάντησαν.

Για να τα δω;

Και, αφού τα είδε, αμέσως τους άρπαξε το καλάθι και εξαφανίστηκε μέσα στο καλαμπόκι.

7. Ο Κωστα - Γιωργκέλης ...

Κάτω Καρυώτι. Δεκαετία 1950. Ο πατέρας μου, ο Γιωργο – Κώστας, συζητούσε με το γείτονα Κωστα - Γιωργκέλη. Εγώ καθόμουν κάτω από μια γκορτσιά. Ο Κώστας είχε μαλώσει με το γιο του τον Ηλία. Κι ο Ηλίας,

αφού έφυγε από το σπίτι, έμενε στον Κάμπο σε μια καλύβα μαζί το Γρηγόρη, τον αδερφό του Τσίλη Πατσούρα (θείο του Αλέκου Πατσούρα). Ενώ οι μεγάλοι συζητούσαν, η Λευκοθέα, κόρη του Κώστα, βγήκε από το σπίτι της και τρέχοντας, άρχισε να φωνάζει :

- Πατέρα, πατέρα, πάει το κουστό. Το πήρε ο Ηλίας.

Ο Κώστας, αν και αμέσως έτρεξε στο σπίτι, δεν πρόλαβε τον Ηλία. Δεν τον πρόλαβε, γιατί ο Ηλίας, πολύ πιο γρήγορος, έτρεξε προς τα Αλώνια με το κουστό στο στόμα. Έτρωγε το ψωμί και έτρεχε, για να μην τον πιάσει ο πατέρας του και του το πάρει.

Τον Κώστα Γιωργκέλη, για να τον ξεχωρίσουν από τον χωριανό μας Κωστα – Γιώργο, τού έβαλαν επί πλέον δίπλα στο όνομα του πατέρα του και το όνομα του παππού του (Κώστας – Γιώργος – Γκέλης = Κωστα - Γιωργκέλης)

8. Οι σαϊταναραίοι

Ο πατέρας μου κοιμόταν μέσα σε μια καλύβα στο Πάνω Καρυώτι. Εκεί, όπως έλεγαν, άκουγαν τα μεσάνυχτα τους σαϊταναραίους, που έκαναν φασαρία στο λάκκο.

Ο δε Νικόλα - Κοντός, πατέρας του Κιτσιο - Κοντού, όταν τα βράδια αργούσε να πάει στο σπίτι, έλεγε στη γυναίκα του :

- Άργησα, μωρ γυναίκα, γιατί με έπιασαν στο λάκκο οι σαϊταναραίοι.

Κι η γυναίκα του, τού απαντούσε :

- Εγώ ανησύχησα που άργησες. Κατάλαβα ότι σε έπιασαν οι σαϊταναραίοι. Αφού όμως σε άφησαν, τυχερός ήσουν.

9. Το μνημείο της φύσης και το αυγό του αετού

Στο λάκκο του Καρυωτιού (Κάτω Καρυώτι), στην περιοχή Πλατόνια, υπάρχουν τέσσερα μεγάλα πλατάνια, **μνημείο της φύσης**. Το μεγαλύτερο από αυτά βρίσκεται στο κτήμα του Σωτήρη Ιωάννου Τάχια², γι' αυτό κι ακόμα σήμερα (2021) ονομάζεται Πλατάνι του Σωτήρη Τάχια. Το Πλατάνι αυτό, είναι τόσο μεγάλο, ώστε μεγαλύτερο, νομίζω, ότι δεν υπάρχει στην περιοχή.

Στη δεκαετία του 1950 σε μια από τις κορφές του αετός είχε φτιάξει τη φωλιά του. Ο Αρσενη - Τάχιας, παιδί την εποχή αυτή, αφού την εντόπισε, ανέβηκε στο Πλατάνι και πήρε από τη φωλιά του αετού ένα αυγό. Και, όταν το πήγε στο σπίτι του και το ζύγισε στην παλάντζα, διαπίστωσε ότι το βάρος του, επειδή είχε χοντρό τσόφλι, ήταν ίσο με πέντε (5) μεγάλα αυγά κότας.

² . Σήμερα (2021) το κτήμα του Σωτήρη Τάχια κληρονόμησε ο εγγονός του Γεώργιος Νικολάου Τάχιας και το Πλατάνι του, εξαιτίας της αρρώστιας των Πλατάνων, έχει σχεδόν ξεραθεί.

10. Η επικήρυξη των άγριων ζώων και πτηνών κι ο Τσίλης Νικολάου.

Το ελληνικό κράτος είχε επικηρύξει³ στη δεκαετία του 1950 το λύκο, το τσακάλι, την αλεπού και το κουνάβι, ως και τα πτηνά καρακάζες και κουρούνες, επειδή προκαλούσαν πολλές καταστροφές.

Ο Τσίλη - Νικολάου, αδερφός του Γιάννη και Πέτρου Νικολάου, ανέβαινε σε δέντρα, που είχαν τις φωλιές οι καρακάζες και οι κουρούνες και συγκέντρωνε τα αυγά τους. Μια εποχή μάζεψε ακριβώς χίλια πεντακόσια (1500) αυγά, τα οποία, αφού μετέφερε στο δασαρχείο της Παραμυθιάς, έλαβε ως επικήρυξη χίλιες πεντακόσιες (1500) δραχμές. Στη συνέχεια με τις δραχμές αυτές αγόρασε ένα ραδιόφωνο από το οποίο κάθε μέρα από τις επτά παρά τέταρτο (18.45) το βράδυ, ως τις επτά (19.00) η ώρα άκουγαν από το ραδιοφωνικό σταθμό της Κέρκυρας **Ηπειρώτικα τραγούδια** όλοι σχεδόν οι Καρνωτίτες.

Εκτός όμως τούτου, ο Τσίλης έβαζε σε μονοπάτια του Κορύλα, δόκανα με τα οποία έπιανε τα επικηρυγμένα άγρια ζώα, κυρίως αλεπούδες και κουνάβια. Και, προτού ξημερώσει, πήγαινε και έκανε έλεγχο, για να διαπιστώσει, αν έπιασαν κανένα ζούδιο. Πήγαινε προτού ξημερώσει, επειδή, όταν ξημέρωνε, τα κουνάβια με τα δόντια τους έκοβαν το πόδι, που το είχε πιάσει το δόκανο και έφευγαν κουτσαίνοντας.

Ο Τσίλης τα δόκανα τα είχε κάνει επάγγελμα και με αυτά έβγαζε αρκετά χρήματα.

11. Η λακινιά

Στο Πάνω Καρνώτι υπήρχε αγέλη άγριων αλόγων, την οποία ονόμαζαν λακινιά. Η λακινιά αυτή, άγνωστο πως, ανήκε στο Μήτρο Γ.. Τα άλογα αυτά ζούσαν αυτοσυντηρούμενα ελεύθερα στη φύση.

Κι ο Μήτρος, αντί κάποια από αυτά να τα ημερεύσει και στη συνέχεια να τα χρησιμεύσει για τις γεωργικές του εργασίες ή να τα πουλήσει, ικανοποιούνταν, όταν άκουγε τους χωριανούς του να λεν, « τα άλογα του Μήτρο Γ. ».

Τι απόγινε τελικά η αγέλη των αλόγων αυτών, είναι άγνωστο.

³ . **Ο Αλέκος Βασ. Πατσούρας** : Το κουνάβι είναι το πιο αιμοβόρο ζώο. Αν μπει μέσα σε ένα κοτέτσι, θα σφάξει με τα δόντια του όλες τις κότες και ύστερα θα φύγει. Το κουνάβι το κυνηγούσαν κυρίως τη νύχτα. Όταν έβγαινε για τροφή και το σκυλί το έπαιρνε είδηση, ανέβαινε στο δέντρο. Εκεί από κάτω ο κυνηγός τού έριχνε το φως με το φακό κι αυτό αντιδρούσε με τα μάτια του, τα έκανε σα λαμπάδα. Έτσι το σκότωνε.

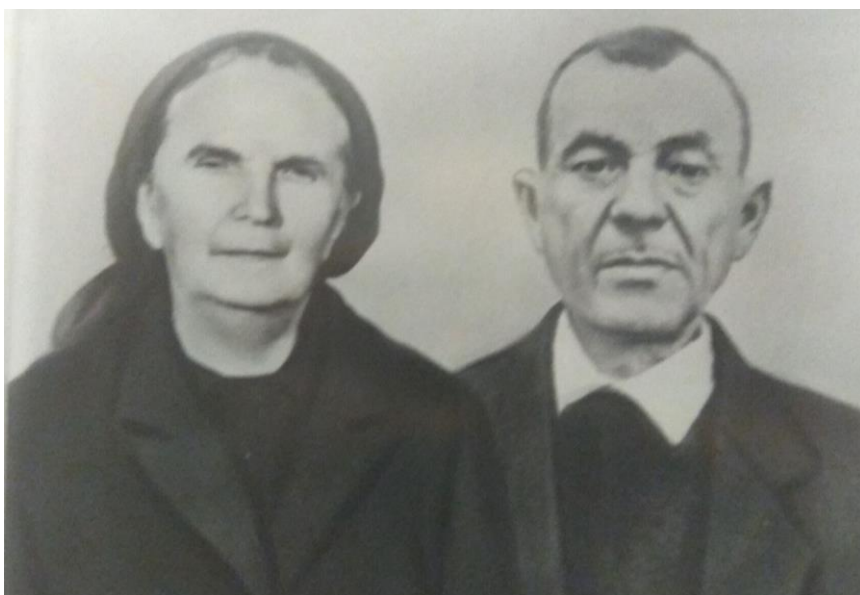
Επικηρυγμένη ήταν και οχιά και μάλιστα με μεγάλο ποσό. Σκότωνες την οχιά, έκοβες το κεφάλι της και το πήγαινες στο δασαρχείο, από το οποίο εισέπραττες, αν θυμάμαι σωστά, είκοσι (20) δραχμές.

12. Η σκοτωμένη χελώνα

Κάποιο απόγευμα στο Κάτω Καρυώτι βρήκα μέσα στον κήπο μια χελώνα, που έτρωγε τα αγγούρια και τα άλλα κηπευτικά. Αμέσως τη σκότωσα, έτσι ήταν τότε, και την πέταξα στο λάκκο, που ήταν εκεί κοντά.

Το πρωί, προτού ακόμα ξημερώσει, ένα μεγάλο όρνιο πέταξε από τον Κορούλα και έτρωγε τη σκοτωμένη χελώνα.

Πώς εντόπισε το όρνιο τη σκοτωμένη χελώνα; μύρισε το αίμα της ή την είδε, παρά το μακρινό της απόστασης και το απόκρυφο της περιοχής;

Ο Μητρο – Γκάτζιας με τη σύζυγό του Όλγα Λάμπρου (Πέντε Εκκλησιές)
Φωτ. (2). Αρχείο Δημητρίου Γκάτζια (εγγονού τους)

13. Τα τσιγάρα του Μήτρου

Ο Μήτρος ... φύλαγε τα γίδια με το γιο του το Βαγγέλη στα πλάγια του Κορούλα.

- Βαγγέλη, του λέει μια ημέρα, πήγαινε να μου πάρεις στην Παραμυθιά ένα πακέτο τσιγάρα, μάρκας **Σέρτικα Ματσάγγα**.

Πήγε ο Βαγγέλης και, μόλις τον βλέπει ο περιπτεράς, ο Γιωτη - Λίτσης, που είχε το περίπτερο στον Πλάτανο, τού λέει :

- Είσαι το παιδί του Μήτρου από το Καρυώτι. Ξέρω τι τσιγάρα καπνίζει ο πατέρας σου. Ορίστε τα.

Πλήρωσε ο Βαγγέλης και, ανεβαίνοντας στον Κορούλα, που ήταν ο πατέρας του, τού έδωσε το πακέτο με τα τσιγάρα.

Ο Μήτρος, αφού πήρε το πακέτο στα χέρια και χαμογέλασε, του είπε :

- Βαγγέλη, αυτά δεν είναι τα τσιγάρα που καπνίζω. Πήγαινε και φέρε μου αυτά που σου παράγγειλα, **Σέρτικα Ματσάγγα**. Ακούς; **Σέρτικα Ματσάγγα**.

Κι ο Βαγγέλης, χωρίς αντίρρηση, ζαναπήγε στην Παραμυθιά και τού έφερε τα τσιγάρα που κάπνιζε.

Έτσι ήταν τότε. Το παιδί, ορισμένοι γονείς το χρησιμοποιούσαν για όλες τις δουλειές. Κι αυτό, πολύ σπάνια, επαναστατούσε και δεν εκτελούσε τις εντολές τους

14. Ο Βαγγέλης « ο εισαγγελέας »

Ο Βαγγέλης είχε ένα σκυλί που του έτρωγε τα αυγά στις φωλιές που γεννούσαν οι κότες. Επειδή δεν μπόρεσε να του κόψει τη συνήθεια αυτή, μια ημέρα το πήρε και, αφού το πήγε κάτω από ένα δέντρο, « του είπε » :

- Και τώρα, « εν ονόματι του Νόμου και με απόφαση του εισαγγελέως Βαγγελη ...», σε απαγχονίζω.

Κι αμέσως το απαγχόνισε .

Από τότε, όταν μαθεύτηκε στο χωριό ότι ο Βαγγέλης κρέμασε το σκυλί του « εν ονόματι του Νόμου και με απόφαση του εισαγγελέως... », επειδή τού έτρωγε τα αυγά που γεννούσαν στις φωλιές οι κότες του, κάποιος τον προσονόμασε « εισαγγελέα ».

Με το όνομα αυτό έγινε γνωστός, όχι μόνο σε όλο το Καρυώτι, αλλά και στην ευρύτερη περιοχή, χωρίς βέβαια πολλοί να γνωρίζουν πώς προέκυψε το καινούριο του όνομα « εισαγγελέας ».

Κι ο Βαγγέλης; ο Βαγγέλης όταν τον προσφωνούσαν εισαγγελέα, όχι μόνο δε θύμωνε, αλλά με χαμόγελο εξέφραζε και την ευχαρίστησή του.

15. Οι ασφαλτοστρώσεις

α. Ο κεντρικός ενδιάμεσος δρόμος

Ο κεντρικός ενδιάμεσος δρόμος στο Κάτω Καρυώτι, που αρχίζει από τη διακλάδωση του Καρυωτιού (απέναντι από το ξενοδοχείο του Νίκο – Κούρτη) και τελειώνει στο λάκκο του Καρυωτιού, ασφαλτοστρώθηκε με ενέργειες του φιλόλογου καθηγητή Σωτήρη Σιώχου, την εποχή που επί ΠΑΣΟΚ ήταν Νομαρχιακός Σύμβουλος στη Θεσπρωτία.

β. Ο δρόμος Κατασκήνωση Παραμυθιάς – Πάνω Καρυώτι

Ο δρόμος, που συνδέει την Κατασκήνωση Παραμυθιάς με το Πάνω Καρυώτι, ασφαλτοστρώθηκε κατόπιν ενεργειών του **Παναγιώτη Ιωάννου Γκάτζια**, όταν ήταν Τομεάρχης της Νέας Δημοκρατίας.

16. Ο Νασταση - Γιώρης (Σταύρου)

Ο πατέρας μου ο Γιωργο - Κώστας (Σταύρου) (1901-1966) μικρός έμεινε ορφανός. Η μάνα του τον άφησε σε ηλικία δύο (2) χρόνων και ο πατέρας του στα τέσσερα (4). Στην συνέχεια τον πήρε ο θείος του ο Ναστάση Γιώρης (αδερφός του πατέρα του) στον οποίο και έμεινε μέχρι που παντρεύτηκε. Ο Νασταση - Γιώρης ήταν μεγάλος τσέλιγκας στο Καρυώτι. Ο τσέλιγκας την εποχή εκείνη ήταν όμοιος με τον σημερινό άρχοντα. Είχε μεγάλη υπόληψη στην κοινωνία. Γι' αυτό το λόγο, την κόρη του την Πανάγιο την πάντρεψε με το δάσκαλο Χρήστο - Γιάννη (Παπαδόπουλο) από το Προδρόμι, που τότε υπηρετούσε στο Καρυώτι.

17. Ο Γιωτη - Γκάτζιας

Ο Γιωτη - Γκάτζιας γύριζε στο Πάνω Καρυώτι, φορώντας φουστανέλα. Ήταν καλός και έξυπνος. Ποτέ δεν έλεγε για τα παιδιά του κακό λόγο, αν και ορισμένες φορές το άξιζαν.

Τα δυο παιδιά του ο Μπούσης και ο Γιάννης ήταν στρατιώτες. Επειδή οι συνομήλικοί τους είχαν απολυθεί και αυτοί ακόμα ήταν φαντάροι, διότι υπηρετούσαν φυλακή, έλεγε στους χωριανούς του :

- Κάτι δεν πάει καλά. Τα παιδιά μου δεν απολύθηκαν ακόμα από το στρατό. Φοβάμαι, μήπως έχουμε πάλι κανέναν πόλεμο.

Ο καλός στρατός έμεινε πίσω...

18. Η κουβέντα των τσοπαναράιων

Παλιά οι τσοπαναράιοι κουβέντιαζαν, ευρισκόμενοι ο ένας στη μια ράχη και ο άλλος στην άλλη. Και στην κουβέντα συζήταγαν και τα καθημερινά τους. Μια τέτοια κουβέντα, που σώθηκε από τους παλιούς, είναι και η παρακάτω :

- Που ήσαν χτες ω ρε ;*
- Ήμασταν σε γάμο.*
- Και τι φάγατε;*
- Μακαρόνες.*
- Περώνες;*
- Μακαρόνες που τρώει ο Βασιλιάς.*

Την εποχή αυτή δεν ήταν ακόμα ευρέως γνωστά τα μακαρόνια

*Καρνωτίτικος γάμος στο Πάνω Καρνώτι
Φωτ. (3). Αρχείο Κωνσταντίνου Βασιλείου Σιώχου*

19. Ο γάτος που γλίστρησε ...

Το 1953 στο Πάνω Καρνώτι γινόταν μεγάλος γάμος. Ο Κώστας παντρευόταν την ομοχώριά του Ρούσιω (Κάτω Καρνώτι). Όργανα οι Χαλκιάδες. Οι καλεσμένοι πολλοί. Ο μάγειρας στη σειρά είχε βάλει τα μεγάλα καζάνια με τα φαγητά. Και εκεί που έβραζαν, ένας γάτος, τρέχοντας γλίστρησε κι έπεσε μέσα σε ένα καζάνι. Κι ο μάγειρας;

Ο μάγειρας τον έβγαλε και τον πέταξε, χωρίς να πετάξει το περιεχόμενο του καζανιού. Και την άλλη ημέρα πολλοί ήταν αυτοί που έκαναν εμετό. Το δικαιολόγησαν όμως, διαδίδοντας ότι ο εμετός προήλθε από το πολύ ούζο που ήπιαν.

Μετά όμως από καιρό, έγινε γνωστό το γλίστρημα του γάτου στο καζάνι.

20. Οι λίρες

Πάνω Καρνώτι. Έξι (6) Αυγούστου, πανηγύρι της Άγιας Σωτήρας. Κλαρίνο ο γνωστός Παραμυθιώτης Μ... Στο χορό μπήκε μια Βάβω. Τα παιδιά της, παρά τη φτώχεια, άρχισαν να ρίχνουν στα όργανα λίρες, σηκώνοντας κάθε φορά επιδεικτικά ψηλά τα χέρια. Όταν όμως τα όργανα σταμάτησαν για λίγο, και, σύμφωνα με τη συμφωνία, πήγαν να πάρουν πίσω τις λίρες που θα έμεναν, αφού οι οργανοπαίχτες κρατούσαν το 20%, μάλωσαν στο μέτρημα. Μάλωσαν, γιατί τα παιδιά της Βάβως υποστήριζαν

*Πανηγύρι της Άγιας Σωτήρας στο Πάνω Καρώτι
Φωτ. (4) Αρχείο Θωμά Ζήκα*

ότι οι λίρες που έριζαν στο χορό ήταν περισσότερες, από τις λίρες, που έλεγαν τα όργανα.

Έτσι, το μάλωμα συνεχίστηκε, το πανηγύρι χάλασε (διαλύθηκε) κι οι οργανοπαίχτες πήραν όλες τις λίρες και πήγαν στα σπίτια τους.

21. Το καινούριο φόρεμα της Αθηνάς.

Όλες σχεδόν οι κοπέλες στο πανηγύρι της Άγιας Σωτήρας φορούσαν καινούριο φόρεμα. Μια χρονιά, οι γονείς της Αθηνάς, αν και ζούσαν σε μεγάλη φτώχεια, της αγόρασαν καινούριο φόρεμα. Ήθελαν η κόρη τους να εμφανιστεί όμορφη και να μην νιώθει κατώτερη από τις άλλες.

Την άλλη όμως μέρα η μάνα, επειδή δεν είχε τίποτε να μαγειρέψει, είπε στον άντρα της.

- Άντρα μου, τι θα φάμε σήμερα;

- Θα κόψουμε, της απάντησε, ένα κομμάτι από το φόρεμα της Αθηνάς και θα το φάμε .

Από το ανέκδοτο βιβλίο του Μάριου Αναστασίου Μπίκα : « Το Καργιώτι της Παραμυθιάς », σελ. 153

Μάριος Αναστασίου Μπίκας

